

เจ็ดนักแสดงละครเวทีกับบทละครลงฆาตกรรม

ある閉ざされた 雪の山荘で

ฆาตกรรมปิดตาย
บนภูเขาหิมะ

อิจายโนะ เคโงะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพจน์ แปล

ขาดกรรมปิดตายบนภูเขาศิมะ
ある閉ざされた雪の山荘で

อิงาชิโนะ เคโงะ ฝึยน
สุริรัตนํ งามสง่าพงษ์ แปล

ขาดกรรมปิดตายบนภูเขาหิมะ

ある閉ざされた雪の山荘で

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

Aru tozasareta yuki no sansou de

© 1996 Keigo Higashino All rights reserved.

First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟง บริษัท บ็อค โทมส์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0697-4

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ขาดกรรมปิดตายบนภูเขา.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟง บ็อค โทมส์, 2566.

240 หน้า

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0697-4

ประธานกรรมการบริหาร

จินตนา เอลิมชัยกิจ

กรรมการผู้จัดการ

อลัน เอลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

สุภาวดี ทะยะ

บรรณาธิการเล่ม

บุษรา เรื่องไทย, ปิยวัฒน์ หงส์พนัส

ออกแบบปก

จิ่ง เสนารักษ์

ศิลปกรรม

ยุพา แจ่มสุข

พิสูจน์อักษร

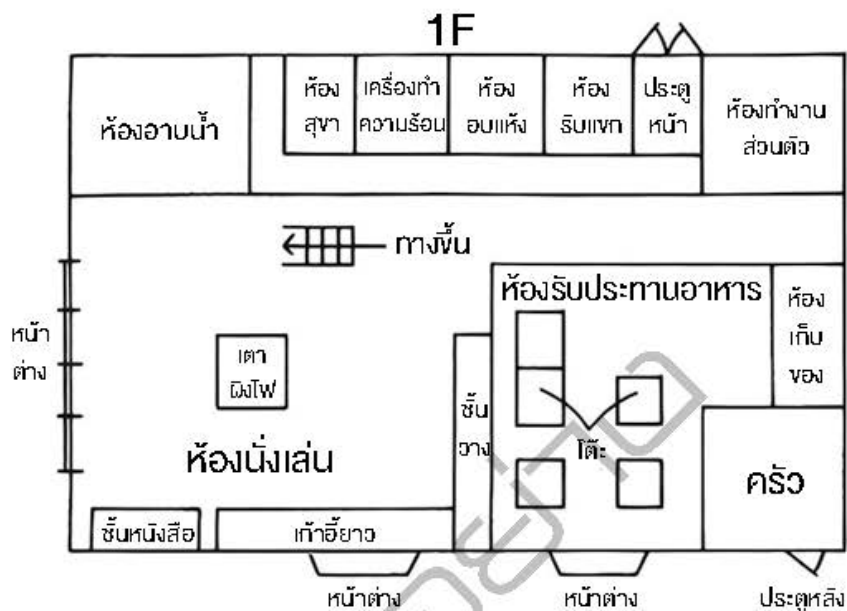
บุญญา ชววงศ์

ฝ่ายการตลาด

อัศศณัฐ ชุ่มนุ้ม

ฝ่ายขาย

มนัญญา ศิริวงษ์

แผนผังบ้านเช่า

วันที่หนึ่ง

๑

- ห้องนั่งเล่นในเกสต์เฮาส์ “สี่ฤดู”

ไอตะ ชินอิจิ ปรับอุณหภูมิเตาผิงไฟขนาดใหญ่ที่อยู่ในห้องให้อุ่นขึ้น ขณะเขามือชั่งไฟก็กวาดตาสำรวจดูรอบๆ ห้องไปด้วยว่ายังมีอะไรขาดตกบกพร่องอีกไหม ตอนนี้ป้ายสองโมงแล้ว ถ้าไม่ติดปัญหาอะไรแขกที่นัดไว้น่าจะมาถึงเร็วๆ นี้

เขายกหน้า จากนั้นจึงเดินจากเตาผิงไฟไปหย่อนก้นนั่งบนม้านั่งยาวมุมห้อง พลางจุดบุหรี่สูบพร้อมกับกระดิกเท้าซ้ายขวา เป็นนิสัยที่มักทำเวลารออะไรสักอย่าง แต่แล้วก็ดีหน้าขาตัวเองเบาๆ หนึ่งในที่เหมือนกันก็นั่นได้ว่ากิริยาเช่นนี้ไม่สุภาพ

ขณะที่กำลังจะจุดบุหรี่ที่สาม ก็มีเสียงเอะอะแข็งแรงแด้งขึ้นที่หน้าประตู

“สวัสดีค่ะ”

มีเสียงหญิงสาวตะโกนทัก ตามด้วยเสียงทักทายแบบเดียวกันของทั้งชายและหญิง โอดะ ชินอิจิเก็บบุหรี่ยี่สิบห้าใบในปากเข้าช่อง แล้วเดินลัดห้องนั่งเล่นตรงไปที่ประตูด้านหน้า

“ยินดีต้อนรับครับ” เขาส่งเสียงทักทายบรรดาแขกที่เพิ่งมาถึง

“สวัสดีค่ะ คุณโอดะใช่ไหมคะ”

“หนาวแย่เลยใช่ไหมครับเนี่ย เชิญครับ เข้ามาด้วยกันก่อน”

โอดะ ชินอิจิเชิญแขกทุกคนเข้ามาในห้องนั่งเล่น ทั้งหมดมีเจ็ดคน เป็นชายสี่คน และหญิงสามคน ทุกคนอยู่ในวัยยี่สิบปีกลางๆ

“โห อุ่นจังเลย”

“จริงด้วย ค่อยยังช้า เดือนเมษาแล้วแท้ๆ ยังหนาวจนตัวแข็งทื่อไปหมด ให้ตายสิ”

แขกวัยรุ่นทั้งหมดตรงรี่ไปอ้อมกันรอบเตาผิงจนแทบลืมความเกรงใจ

“เอ่อ คนไหนชื่อคาซาฮาระ อัตสึโกะเหรอครับ”

โอดะ ชินอิจิถามขณะดูบันทึก หนึ่งในนั้นยกมือขึ้น “ฉันเองค่ะ”

“โอเคครับ แล้วคุณโมโตมูระ ยูริเอะล่ะครับ”

ค่ะ มีเสียงอีกคนหนึ่งขานตอบ เจ้าของเกสต์เฮาส์พยักหน้าแล้วขานต่อ เขาเช็กชื่อเทียบกับรายชื่อแขกที่จดไว้ในบันทึกด้วยการขานชื่อทั้งหมด ทุกคนขานตอบจนครบ

“โอเคครับ คนที่มาที่นี่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงนะครับ ถ้าอย่างนั้น ผมจะขออธิบายวิธีการใช้เกสต์เฮาส์แห่งนี้ แต่จริงๆ ก็ไม่มีอะไรยุ่งยากก่อนอื่น ห้องอาหารอยู่ทางนั้นครับ”

เขาชี้ไปยังบริเวณที่ยกพื้นสูงขึ้นหนึ่งชั้นถัดจากห้องนั่งเล่น “ครัวอยู่ด้านโน้น ใครจะเป็นคนทำอาหารเหรอครับ”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อยเหมือนโดนผีหลอก เมื่อได้ยินคำถามของเขา

“เอ่อ...พวกเราต้องทำอาหารกันเองหรือคะ” คาซาฮาระ ฮัตสึโกะ เป็นตัวแทนเอ่ยถามขึ้น คราวนี้โอดะ ซินอิจิเป็นฝ่ายแสดงท่าทางตกอก ตกใจบ้าง

“อาหารอะไรหรือครับ”

“ไม่ใช่ว่าทางคุณเป็นคนเตรียมอาหารให้พวกเราหรือคะ”

“เอ๊ะ ผมไม่เห็นทราบเรื่องนั้นเลย”

บรรดาแขกที่มาพักต่างหันหน้าคว่ำมวดเมื่อได้ยินคำตอบ

“เอ่อ ผู้กำกับโทโกยังไม่อีกหรือครับ” อามามิยะ เคียวสุเกะ ชายร่างสูงเอ่ยถามขึ้น

โอดะ ซินอิจิมวดคิ้วหันหน้าไปทางเจ้าของคำถาม

“คุณโทโกไม่มาหรือครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ทำไมหรือครับ ก็เป็นไปตามที่แจ้งมาตั้งแต่แรกนี่ครับ มีแต่พวกคุณ เท่านั้นที่จะมาพักที่นี่”

เอ๊ะ เสียทุกคนดังเอ็ดดิงขึ้นมา

“ได้คุยอะไรกับผู้กำกับไปบ้างหรือคะ” คาซาฮาระ ฮัตสึโกะถาม ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง คิวงามคูนันเลิกสูงขึ้นเล็กน้อย

“ก็ไม่ได้คุยอะไรมากครับ คุณโทโกบอกแค่ว่าขอเช่าเกสต์เฮาส์ ทั้งหมดสี่วัน โดยเรื่องอาหารและงานจิปาตะทั้งหมดจะดูแลกันเอง ไม่ต้องให้พนักงานหรือเจ้าของบ้านอยู่เป็นเพื่อนคอยดูแล แต่ผมก็ไม่ได้ฟังคำสั่งนี้ จากคุณโทโกโดยตรงหรอกนะครับ เรื่องทั้งหมดผ่านคนกลางนะ”

“แปลว่าตั้งแต่วันนี้ไป จะมีแต่พวกเราที่ถูกทิ้งให้อยู่ที่นี่ตั้งสี่วันเลย ั้งหรือ”

คนที่พูดขวานผ่าซากแบบนี้ออกมาพร้อมกับทำหน้าตาบึ้งตึงคือ ฮอนดะ ยูอิจิ

“ถูกต้องครับ” โอตะตอบ

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ผู้กำกับเขาคิดอะไรอยู่กันแน่เนี่ย”

อามามิยะ เคียวสุเกะ กอดอก

“ไหนๆ เรื่องก็เป็นแบบนี้แล้ว ผมอยากรบกวนพวกคุณทุกคนช่วยฟังผมอธิบายวิธีการใช้ห้องครัว ห้องอาบน้ำ แล้วก็เครื่องทำน้ำร้อนหน่อยนะครับ”

โอตะพูดตัดบท กลุ่มวัยรุ่นยังคงนิ่งเสียบ สีหน้าไม่คลายความสงสัย

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นช่วยอธิบายให้พวกเราฟังทีละอะ”

คาซาฮาระ อ็ตสึโกะพูดโพล่งออกมาแล้วหันไปหาเพื่อนๆ

“เปลืองสมองคิดเปล่าๆ ถ้ามัวชักช้าจะเป็นการรบกวนคุณโอตะนะ”

ไม่มีใครโต้แย้งคำพูดของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นผมขออธิบายโดยเริ่มจากห้องครัวนะครับ ท่าทางพวกคุณยังไม่ได้แบ่งหน้าที่กันว่าใครจะทำอะไร งั้นรบกวนทุกคนช่วยตามผมมาเลยละกันครับ”

โอตะก้าวเท้าออกเดิน กลุ่มคนหนุ่มสาวทั้งเจ็ดจึงเคลื่อนขบวนพากันเดินตามหลังไป

หลังจากนั้นประมาณสามสิบนาที ทุกคนก็กลับมาที่ห้องนั่งเล่นอีกครั้ง เมื่ออธิบายวิธีใช้เตาผิงไฟที่อยู่ในห้องนี้เสร็จแล้ว โอตะมองหน้าทุกคนในที่นั้นแล้วเผยยิ้ม

“ผมอธิบายเรียบร้อยแล้ว มีคำถามอะไรไหมครับ”

“ห้องของพวกเราอยู่ที่ไหนคะ” โมโตมูระ ยูริเอะถามขึ้น โอตะตอบมีขนาดใหญ่

“ผมลืมบอกไปเลย ห้องพักอยู่ชั้นสองครับ มีห้องเตียงเดี่ยวสี่ห้อง ห้องเตียงคู่ห้าห้อง เลือกรักษาตามใจชอบได้เลย ผมวางกุญแจไว้ในแต่ละห้องแล้ว นอกจากนี้ยังมีห้องสันทนาการด้วยนะครับ เติมน้ำใช้ได้เลย”

“มีบิลเลียดไหมครับ”

ทาโดโกโระ โยชิโอะทำท่าทำไม้คว้างลูกบิลเลียดตามขึ้น

“มีครับ”

“ไม่ได้ละ เสียงเล่นบิลเลียดหนวกหูจะตาย”

คาซาฮาระ ชัตสึโกะพูดสวนกลับทันควัน ทาโดโกโระ โยชิโอะเมินหน้าหนีอย่างไม่สบอารมณ์ โอตะรีบพูดเพื่อช่วยคลี่คลายสถานการณ์

“ผมว่าน่าจะเล่นได้แหละครับ ห้องสนทนาการทำเป็นห้องเก็บเสียงเอาไว้ครับ ถึงจะไม่ได้เอาไว้เก็บเสียงบิลเลียดแต่เป็นเสียงเปียโนก็เถอะ”

“อู๊ย มีเปียโนด้วยหรอคะ ว้าวเลย”

นากานิชิ ทาคาโกะประสานมือแนบอกด้วยความดีใจ

“มีคำถามอื่นอีกไหมครับ” โอตะถามพลางมองทุกคน หนุ่มสาวทั้งเจ็ดคนส่ายหน้าพร้อมกัน

“งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ ถ้ามีอะไรโทรศัพท์หาผมได้ บ้านผมขับรถจากที่นี่ไปใช้เวลาแค่ประมาณสิบนาทีก็ถึง เบอร์โทรติดอยู่ข้างๆ โทรศัพท์นะครับ”

พอล่าวจบ เจ้าของเกสต์เฮาส์ก็เดินไปหยิบกระเป๋าเป้ที่วางไว้ตรงมุมห้องนั่งเล่น “ตามสบายเลยนะครับ แค่วางพื้นไฟหน่อยก็พอ”

บรรดาหนุ่มสาวกล่าวขอบคุณและเดินไปส่งเขา แต่ทุกคนสับสนว่าไม่แจ่มใสเอาเสียเลย

เมื่อโอตะไปแล้ว ทั้งเจ็ดคนจึงค่อยคลายความตึงเครียดลง

“นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย ผู้กำกับตั้งใจจะให้พวกเราทำอะไร” อามามิยะเคียวสุเกะ ที่ยืนอยู่กลางห้องนั่งเล่นกล่าวขึ้นมา

“คงไม่ช้ากว่าจะให้เรียนรู้เรื่องทีมเวิร์กผ่านการใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มหรอกระ” ทาโดโกโระ โยชิโอะได้ยืนแบบนั้นก็โผล่ออกมา

“ไม่ใช่มาเข้าค่ายโรงเรียนของเด็กประถมสักหน่อย”

“ฉันไม่คิดว่าผู้กำกับโทโกจะคิดอะไรแบบเด็กๆ ทำนองนั้นหรือ
น่าจะมีเหตุผลอะไรบางอย่างมากกว่า” คาซาฮาระ อัสสึโกะทำเอว
แล้วกวาดตามองไปรอบๆ อาคาร

“นี่ ขอขึ้นไปชั้นบนได้ไหม ฉันอยากเปลี่ยนชุดจะแย่อยู่แล้ว” ขณะที่
ที่ทุกคนกำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง นากานิชิ ทาคาโกะกลับพูด
ขึ้นมาอย่างไม่สนใจใยดี คาซาฮาระ อัสสึโกะขมวดคิ้วมุ่น

“ก็ได้อยู่หรอก แต่เรายังไม่ได้แบ่งห้องกันเลย”

“มีทั้งหมดเก้าห้อง เลือกรoomตามใจชอบกันไปเลยก็ได้นี่ ของฉัน
ขอเป็นห้องเตียงเดี่ยวนะ”

ว่าแล้วนากานิชิ ทาคาโกะก็แบกกระเป๋าหิ้ว วิดตองใบใหญ่
ก้าวขึ้นบันไดที่อยู่ข้างห้องนั่งเล่นไป จากนั้นเปิดประตูห้องริมสุดออกและ
ตะโกนเสียงดังลงมาด้านล่างว่า “ห้องพักรออยู่น่าอยู่มากเลย ทุกคนขึ้น
มาดูสิ”

“ฉันเดี๋ยวฉันขึ้นไปลองสองดูบ้างสิ ยูริอะไม่ไปด้วยกันหรือ”

เพราะทาไดโกะ โยชิโอะฮารุ โมโตมูระ ยูริอะจึงเดินขึ้นบันไดไป
อย่างเสียไม่ได้

อามามิยะ เคียวสุเกะและฮอนดะ ยูอิจิเดินตามไปด้วย

คาซาฮาระ อัสสึโกะกำลังจะก้าวเท้าขึ้นบันไดตามพวกเขาไป แต่
นึกขึ้นได้ว่าตรงนั้นยังมีเพื่อนอีกคน จึงหันกลับมาถาม

“ทำอะไรอยู่นะ?”

คนที่ยังยืนอยู่คือ คุงะ คาสึยุกิ เขายืนกอดอกหันหน้าไปทางชั้นวาง
หนังสือที่อยู่บนผนังห้อง

“อย่างที่เห็น ผมกำลังดูหนังสืออยู่ครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ

“มีหนังสือเล่มไหนน่าสนใจหรือ?”

“ไม่รู้รึว่าน่าสนหรือเปล่า แต่ผมว่ามันมีหนังสือแปลกๆ วางอยู่แบบ
พิลึกไม่ใช่เล่นเลย”

“...หมายความว่ายังไง” คาซาฮาระ อัดสึโกะเดินเข้าไปใกล้เขา
คุงะ คาสึยุกิที่ยืนยืนกอดอก ยืนคางชี้ไปที่ชั้นบนสุดของชั้นวางหนังสือ

“ดูนั่นสิครับ มีหนังสืออยู่ห้าเรื่อง แต่ละเรื่องมีเจ็ดเล่ม”

อัดสึโกะมองไปตามตำแหน่งที่เขาชี้ จับพลันรู้สึกเหมือนตัวเองหยุด
หายใจไปชั่วขณะ เธอยืนมี้อออกไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งอย่างหวาดกลัว

“นี่มันเรื่อง ‘จนศพสุดท้าย’ ของอากาธา คริสตีนี่นา”

“นอกจากนี้ยังมี ‘คดีฆาตกรรมครอบครัวกรีน’ ของฟาน ไดน์ และ
‘โศกนาฏกรรมของ Y’ ของแอลเลอรี ควีน”

“ที่มีเหมือนกันเรื่องละเจ็ดเล่มนี้หมายความว่าอยากให้พวกเรา
ทุกคนอ่านอย่างนั้นหรือ”

“น่าจะนะครับ”

คุงะ คาสึยุกิเบ้าปากเล็กน้อย “อย่างน้อยก็ดูเหมือนจะไม่ใช้เรื่อง
บังเอิญ หนังสือทุกเล่มเป็นของใหม่หมด มองได้อย่างเดียวว่าตั้งใจซื้อมา
ที่เดียวเรื่องละเจ็ดเล่ม”

“ผู้กำกับเป็นคนมาวางไว้หรือเปล่าล่ะ”

“เจ้าของเกสต์เฮาส์ที่ชื่อโอดะนั่นคงเป็นคนเอามาวางไว้ละครับ แต่
แน่นอนว่าผู้กำกับคงเป็นคนบอกให้ทำแบบนี้ ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องการ
อะไร แต่ถ้าเป็นการล้อเล่นกันธรรมดาๆ ก็ไม่ตลกด้วยหรอก คุสึครับ แต่ละ
เล่มเป็นเรื่องของคนที่ถูกฆ่าที่ละคนทั้งนั้นเลย”

¹ And Then There Were None ของอากาธา คริสตี (Agatha Christie) เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ.1939

² The Greene Murder Case ของเอส. เอส. ฟาน ไดน์ (S. S. Van Dine) เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ.1928

³ The Tragedy of Y เป็นนิยายสืบสวนในซีรีส์นักสืบดรูว์ เลน (Drury Lane) ของแอลเลอรี ควีน (Ellery Queen)
เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ.1932

“ให้อ่านหนังสือแบบนี้ ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่นะ”

คาซาฮาระ อัดสึโกะวางหนังสือเล่มนั้นกลับคืนชั้นด้วยสีหน้าสงสัย

ไม่นานนัก หลังจากเปลี่ยนชุดกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนอื่นๆ ก็ทยอยลงมาจากชั้นสอง เมื่อลงมาครบทุกคนแล้ว อัดสึโกะก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง

“‘จนศพสุดท้าย’ เหมอ ฟังแล้วขนลุกชู่เลยแฮะ”

ทาโดโกะโร โยชิโอะพูดพลางยิ้มแหย่

“เล่มนั้นเนื้อเรื่องมันเป็นยังไงนะ”

ดูเหมือนนากานิชิ ทาคาโกะจะไม่เคยอ่าน จึงถามขึ้นมาลอยๆ

“เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนสิบคนไปค้างคืนในที่พิภพบนเกาะร้าง แล้วถูกฆ่าตายไปที่ละคน”

อามามิยะ เคียวสุเกะอธิบาย “แถมคนที่ถูกฆ่ายังถูกฆ่าเรียงตามเนื้อเพลงเทน ลิตเทิล อินเดียน บอยส์⁴ ที่รวมอยู่ในนิทานมาเทอร์ กูส⁵ ซะด้วย ส่วนเรื่อง ‘โคกนาฏกรรมของ Y’ เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวเก่าแก่ ครอบครัวหนึ่งที่ถูกล่าตาย แต่เรื่องครอบครัวกรีนนี่ฉันเองก็ไมรู้”

“เล่มนี้รู้สึกเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนของตระกูลกรีนที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ ถูกล่าตายไปที่ละคนเหมือนกัน”

ฮอนดะ ยูอิจุดขณะมองไปที่ชั้นหนังสือ “เล่มอื่นก็เนื้อหาค่อนข้างกันหมด มีแต่นวนิยายสืบสวนสอบสวนที่เป็นเรื่องคลาสสิกทั้งนั้น”

“โห ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่านายรู้เรื่องพวกนี้ละเอียดยับ ฉันว่าพวคนิยายนักสืบแนวเน้นความรุนแรงดูเข้ากับนายมากกว่านะ”

ทาโดโกะโร โยชิโอะพูดแหย่

“ฉันจะถือว่ามันเป็นคำชมละกันนะ”

⁴ Ten Little Indian Boys เพลงกล่อมเด็กเก่าแก่ของอเมริกัน พูดถึงอินเดียนแดงสิบคนที่จากไปที่ละคน

⁵ Mother Goose หนังสือที่รวบรวมเพลงเด็กโบราณในประเทศอังกฤษและประเทศอื่นๆ

ฮอนดะ ยูอิจิตอบขณะใช้นิ้วชี้ข่วนๆ ขึ้นไปที่ทาโดโกโร่

“ฉันยืมไปอ่านเล่มหนึ่งบ้างดีกว่า” ไมโตมูระ ยูริเอะเดินไปที่ชั้นวางหนังสือแล้วเริ่มดึงหนังสือออกมาดูทีละเล่ม “ฉันว่าฉันอ่านหมดนี้ได้ล่ะ”

“ฉันก็เหมือนกัน” ว่าแล้วทาโดโกโร่ โยชิโอะก็ทำแบบเดียวกันนั้นตามมาด้วยคนอื่นๆ

“อย่าล้อเล่นนะ อ่านหมดนั่นไม่ไหวหรอก ปวดหัวแย่” นากานิชิ ทาคาโกะพูดขึ้นเสียงสูง

“ถ้าอ่านแล้วไม่ชอบก็เลิกอ่านได้นี่ แต่ตอนเจอหน้าผู้กำกับโทโกครวนหน้า ถ้าเกิดโดนถามว่าคิดยังไงกับหนังสือหรือโดนให้คอมเมนต์หนังสือ แล้วเธอเป็นเบ๊ตอบไม่ได้ พวกเราก็ไม่ช่วยหรอกนะ”

ทาโดโกโร่ โยชิโอะพูดพลางหยิบหนังสือทั้งหมดห้าเล่มกลับไปนั่งที่เก้าอี้ยาวตามเดิม ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้ยืมชื่อโทโกแล้วพูดอะไรไม่ออกหรืออย่างไร นากานิชิ ทาคาโกะจึงลุกขึ้นอย่างไม่เต็มใจแล้วเดินไปดึงหนังสือออกมาห้าเล่มเช่นเดียวกับไมโตมูระ ยูริเอะ

“โอ๊ย ผู้กำกับเขาคิดอะไรอยู่กันแน่เนี่ย”

ทาคาโกะทรุดตัวลงนั่งข้างเตาผิงและถอนหายใจเอือกใหญ่

ขณะที่สมาชิกทั้งหมดกำลังเปิดหน้าหนังสืออ่านผ่านๆ ก็มีเสียงเปิดประตูหน้าบ้านดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงชายหนุ่ม

“มีใครอยู่ไหมครับ จดหมายด่วนครับ”

คาซาฮาระ อัตสึโกะกระเดื่องตัวลุกขึ้นยืนทันที เธอเดินออกไปที่ประตูหน้าแล้วสาวเท้ากลับมาอย่างว่องไว

“ทุกคน จดหมายจากผู้กำกับ”

สิ้นเสียงคำพูดประโยคนั้น ทุกคนพร้อมใจกันลุกขึ้นยืน แล้วมารุมรอบตัวเธอทันที

“ใส่อกไปที ถ้าขึ้นไม่บอกให้ทำอะไร พวกเราคงไปต่อไม่ถูก”

อามามิยะ เคียวสุเกะพุด แล้วหันไปพยักหน้ากับยูริเอะซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

“แต่ทำไมถึงส่งเป็นจดหมายมาล่ะ ไทรศัพทมาก็ได้นี่” ทาคาโกะพุด

“เสียบกันก่อนได้ไหม อัสตี้โกะ รีบอ่านให้ฟังหน่อย”

ทาโดโกะโระ โยชิโอะพุดไม่ทันขาดคำ อัสตี้โกะก็ดึงจดหมายออกมาจากซอง แล้วรับเป็นทำเนียบเตรียมพร้อมอ่านให้ทุกคนฟัง

“พร้อมไหม ฉันจะอ่านละนะ ‘สวัสดีทุกคน เป็นเพราะไม่อยากโดนยิงคำถามไส ผมเลยเลือกที่จะเขียนจดหมายแทนไทรศัพทมาหา ตอนนี้พวกคุณคงสับสนทำอะไรกันไม่ถูกอยู่สินะ แต่ผมจะบอกว่า ความสับสนวุ่นวายนี่จะเป็นสิ่งสำคัญ เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะนี่คือการซ้อมจริงของพวกคุณทุกคน’ ”

“ซ้อมจริง”

ทาโดโกะโระไวยวยเสียงดังขึ้นมา “ซ้อมจริงอะไรกัน ให้ตายสิ”

“นี่ ทาโดโกะโระ คุณเป็นคนที่ยกให้ทุกคนเสียบนะ” คุสะ คาสึยุกิ พุดตังขึ้นมาเสียงต่ำ ทาโดโกะโระ โยชิโอะปิดปากทำหน้าบึ้งตึง

คาซาฮาระ อัสตี้โกะอ่านออกเสียงต่อ มีใจความว่า

“ ‘หลังงานออดิซันเมื่อวันก่อน ผมได้บอกไปแล้วว่าบทละครเรื่องนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ กำหนดไว้คร่าวๆ แค่ว่าเป็นละครแนวสืบสวน พร้อมกับการจัดเวทีและตัวละครเท่านั้น ในส่วนของรายละเอียดเนื้อเรื่องหลังจากนี้จะให้พวกคุณสร้างมันขึ้นมาด้วยฝีมือของพวกคุณเอง พวกคุณแต่ละคนจะเป็นทั้งนักเขียนบท ผู้กำกับ และแน่นอนว่าเป็นคนแสดงเองด้วย แล้วพวกคุณจะค่อยๆ เข้าใจ ’ ”

อ่านถึงตรงนี้ อัสตี้โกะสูดหายใจเข้าหนึ่งครั้ง

“ ‘ที่นี่ ผมขออธิบายสถานการณ์ที่กำหนดเอาไว้ก่อน ที่ที่พวกคุณ

อยู่คือกระท่อมที่อยู่ห่างไกลผู้คน ถึงแม้ว่าความเป็นจริงจะมีป้ายรถประจำทางที่ใกล้ที่สุดอยู่แค่ปลายจมูกก็เถอะ ให้สมมติไว้ในใจว่ามันไม่ใช่แบบนั้น พวกคุณทั้งเจ็ดคนเป็นแขกที่ด้นด้นเดินทางมาพักยังกระท่อมแห่งนี้ ส่วนความสัมพันธ์ของแต่ละคนก็เอาตามความเป็นจริงที่ว่า เป็นนักแสดงวัยรุ่นที่ได้เล่นละครเรื่องเดียวกันก็ได้ ส่วนเหตุผลที่มายังกระท่อมจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ มาเที่ยวเปลี่ยนบรรยากาศหรือว่ามาพักด้วยกันเพื่อเตรียมพร้อมซ้อมบทก็ได้ แต่ละคนปรับแต่งบทละครได้ตามใจชอบเลย... แขกที่มาพักทั้งเจ็ดคนเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝันในกระท่อมแห่งนี้เข้า นั่นคือหิมะตกลงมาอย่างหนักเป็นประวัติการณ์ ทำให้ทุกคนตกอยู่ในสภาพไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ นอกจากนี้ สายโทรศัพท์ยังถูกตัดเพราะโดนหิมะทับหนาชั้นมาก โทรศัพท์จึงใช้ไม่ได้ ที่แย่กว่านั้นคือ เจ้าของเกสต์เฮาส์ยังไม่กลับมาจากการออกไปซื้อของในเมือง พวกคุณต้องทำอาหารกินเอง ต้มน้ำอาบเอง และใช้เวลาช่วงกลางคืนกันเองตามลำพัง หิมะยังคงตกไม่หยุด ไม่มีความช่วยเหลือใดๆ เข้ามาถึง... ผมอยากให้พวกคุณเข้าใจสถานการณ์คร่าวๆ กันประมาณนี้ และอยากให้รับมือกับเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ไปภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว จดจำความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจขณะนั้น กับวิธีการรับมือของแต่ละคนให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะทั้งหมดจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของผลงานที่สะท้อนออกมาให้เห็นในสคริปต์และการกำกับ ผมอยากให้พวกคุณพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ผลงานชิ้นใหม่นี้ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นขอให้โชคดีครับ จากโทโก จินเป

ปล. ความจริงสามารถใช้โทรศัพท์ได้ หากเกิดอะไรขึ้นให้ติดต่อคุณโอตะหรือผมก็ได้ เพียงแต่จะถือว่าการทดสอบครั้งนี้นี้สิ้นสุดลงทันทีหากมีการใช้โทรศัพท์หรือมีการติดต่อกับบุคคลภายนอก แน่นอนว่าการสอบผ่านออดิชั่นเมื่อวันก่อนก็จะถือเป็นโมฆะด้วย”

คาซาฮาระ ฮัตสึโกะเงยหน้าขึ้น “เขียนมาแค่นี้”

ไม่มีใครพูดอะไรออกมาชั่วขณะ แม้แต่นากานิชิ ทาคาโกะก็ยังมียี่ห่วยเครื่องเครียด

เฮ้อ อามามิยะ เคียวสุเกะถอนหายใจ

“สมกับเป็นผู้กำกับละครจริงๆ คิดได้ขนาดนี้”

“ก็คือการเตรียมตัวให้เข้าถึงบทจากเหตุการณ์จำลองเสมือนจริงสินะ”

คาซาฮาระ อัตสึโกะกล่าวขณะสอจดหมายเก็บเข้าซองตามเดิม
คุงะ คาสึยุกิรับจดหมายฉบับนั้นจากมือของเธอ อ่านเนื้อหาในนั้นอีกรอบ
แล้วกล่าวว่า

“ไม่ใช่แค่เตรียมตัวให้เข้าถึงบทหรอกนะ แต่เขาบอกว่าให้เราลอง
สร้างละครเรื่องนี้ขึ้นเองกับมือด้วยต่างหาก”

“อ้อ๊ย ทำไมผู้กำกับถึงทำแบบนี้เนี่ย ไม่เคยพบเคยเห็น จะทำละคร
แบบปกติเหมือนชาวบ้านเขาก็ไม่ได้”

นากานิชิ ทาคาโกะเกาหัว

“อย่างว่าละ จริงอย่างที่คนเขาสื่อกันว่า เขาดังขึ้นมาได้ก็เพราะ
เทคนิคแหวกแนวแบบนี้”

ฮอนดะ ยูอิจิกล่าวอย่างไม่เกรงใจ

“แต่จะว่าไปหนูนี้น่ะทะแม่งๆ นะ” ทาโดโกโระ โยชิโอะกล่าว
“อุตส่าห์ลงทุนมาเช่าเกสต์เฮาส์เขียว ถ้าแค่เรื่องนี้ ใช้ห้องซ้อมละครก็ได้นี้”

“ไม่หรอก ใช้ห้องซ้อมละครก็ได้อารมณ์นะสิ การทดสอบคราวนี้
น่าสนุกนะ”

“ฉันก็คิดเหมือนกัน รู้สึกตื่นเต้นยังไม่รู้”

อามามิยะ เคียวสุเกะและคาซาฮาระ อัตสึโกะดูกระตือรือร้นขึ้นมา

“เฮ้ะ ฉันไม่ได้บอกว่าจะไม่เข้าร่วมนี่ แค่คิดว่าคงจะลำบากหน่อย
ก็เท่านั้น” นากานิชิ ทาคาโกะพูดพลางแ่นอกโตๆ

“ขึ้นอยู่กับว่าจะคิดยังไงนั่นละ ไม่แน่อาจสนุกก็ได้ เราคงไม่มีโอกาสเจอเรื่องแบบนี้ในชีวิตจริงหรอก”

ยูริเอะพึมพำพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง “กระท่อมกลางหิมะที่ถูกปิดตาย...หรือ”

สายตาของทุกคนมองตามเธอไปราวกับถูกเชืวนวน ด้านนอกท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใสตรงกันข้ามกับสถานการณ์ที่ถูกกำหนดไว้ตามบทละคร

“บทพูดกับตัวเองของคุณะ คาสึยุกิ”

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ได้รับจดหมายจากโทโก จินเปเมื่อสองวันก่อน เป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่าๆ ที่เดียวหลังจากรู้ผลการทดสอบออติซึมว่าผ่านการคัดเลือก หลังจากออติซึมผ่านผมได้แต่สงสัยกระบวนการวุ่นวายใจมาตลอด เพราะไม่มีการติดต่อใดๆ มาเลยทำให้ทำอะไรต่อ ดังนั้นตอนที่จดหมายส่งมาถึง จึงบอกได้คำเดียวว่าโล่งใจขึ้นมาหน่อย แต่แล้วเนื้อหาที่เขียนอยู่ในนั้นกลับทำให้เกิดความวิตกกังวลใหม่ เนื้อความมีอยู่ว่าถึงนักแสดงในผลงานชิ้นต่อไป

ผมต้องการนัดประชุมพิเศษเพื่อให้ละครเสร็จสมบูรณ์ กำหนดการมีดังนี้

สถานที่ ที่ราบสูงโนริคุระ xxxx เกสต์เฮาส์ฤดู (เบอร์โทรศัพท์ XXXX โอตะ)

วันที่ 10 เมษายนถึงวันที่ 13 เมษายน

ต้องไปถึงสถานที่นัดหมายให้ทันภายใน 16.00 น. ของวันเวลานัด

*ห้ามบอกเรื่องนี้กับคนละครอื่น เจ้าหน้าที่ รวมถึงบุคคลภายนอกทราบ นอกจากนี้ผมจะไม่ขอตอบคำถามใดๆ เกี่ยวกับเนื้อหาการประชุม ผู้ที่มาสายหรือผู้ที่ไม่มาไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผมจะตัดสิทธิ์การเข้าร่วมและถือว่าการสอบผ่านออติซมนั้นเป็นโมฆะ

ไม่นานหลังจากได้รับจดหมาย อัสตี้โกะก็โทรศัพท์มาหาผม แนนอนว่ามีจดหมายส่งไปหาเธอเช่นเดียวกัน เธอเสนอว่าน่าจะเช่ารถคู่แล้วออกเดินทางไปในวันนั้นพร้อมกันทั้งเจ็ดคน ถ้าเช่ารถคู่ที่ศูนย์เช่ารถ ค่าเดินทางจะถูกลง เหนือสิ่งอื่นใด การเดินทางวิธีนี้ยังช่วยป้องกันไม่ให้ใครคนใดคนหนึ่งมาสายอีกด้วย

ไม่ใช่ว่าจะไปเดินทางไกลแบบเด็กอนุบาล แต่ละคนก็เป็นผู้ใหญ่โตๆ กันหมดแล้ว ผมว่ามันยังงี้ๆ อยู่ที่ต้องไปพร้อมกัน แค่คิดว่าต้องนั่งประจันหน้ากับทาโดโกโระและอามามิยะตั้งหลายชั่วโมงก็ชวนให้ห่อเหี่ยวใจ แต่การจะได้อยู่กับโมโตมูระ ยูริอะนานขึ้น สำหรับผมแล้วมันน่าดึงดูดใจขนาดที่คลายความหม่นหมองของประเด็นแรกได้เลย หลังจากไตร่ตรองแล้ว ผมจึงตอบตกลงเธอไป

อามามิยะและฮอนดะเป็นคนขับรถ ในระหว่างที่อามามิยะขับรถ ยูริอะนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับ ทำให้ผมแข็งไปเลย แต่ตอนแวะจอดที่จุดพักรถจุดแรก ทาโดโกโระเรียกเธอมานั่งที่นั่งด้านหลัง โชคเลยเข้าข้างผมให้ได้นั่งหันหน้าเข้าหาเธอ ผู้ชายอย่างทาโดโกโระก็มีประโยชน์อยู่บ้างเหมือนกัน คนความคิดตื้นๆ อย่างหมอนั่นเลือกนั่งข้างยูริอะ เอาเถอะผมจะไม่ถือสาที่วันนี้หมอนั่นชวนเธอคุยมากกว่าผม

หัวข้อที่พูดคุยในรถวนเวียนเกี่ยวกับเรื่อง que ที่คิดว่าตัวเองจะโดนให้ทำอะไรบ้างระหว่างอยู่ในเกสต์เฮาส์ที่โนริคุระ อัสตี้โกะคิดว่าคงเป็นการให้ทุกคนแลกเปลี่ยนความเห็นกันระหว่างค้างคืนที่นั่น แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น จะเรียกให้พวกเราเดินขึ้นไปถึงเกสต์เฮาส์กลางภูเขาอีกทำไมกัน ในที่สุดพวกเราจึงเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางโดยยังหาข้อสรุปอะไรไม่ได้

เกสต์เฮาส์เป็นกระท่อมแบบเรียบง่าย ผมค่อนข้างรู้สึกโล่งใจหน่อยเพราะเตรียมใจเผื่อไว้ว่าที่พักรับรองอาจตกแต่งด้านในเป็นแบบสวนสนุกที่เน้นกลุ่มลูกค้าวัยรุ่น แต่พอได้พบกับเจ้าของเกสต์เฮาส์ซึ่งเป็นชายวัย

กลางคน คุณโอบะ ผมก็คิดว่าคงเป็นไปได้ เนื่องจากจุดเด่นที่เห็นในตัวเขา คือ ความเรียบง่ายและตรงไปตรงมา เป็นผู้ขายแนวร้องเพลงดีดกีตาร์ หลังอาหารเย็นเสียมากกว่า ผมตกใจเล็กน้อยตอนที่ได้ยินว่าเจ้าของเกสต์เฮาส์คนนี้จะไม่อยู่ด้วย แต่ในเวลาเดียวกันผมก็เข้าใจ เพราะที่ผ่านมามีการพิจารณาวิธีของโทโก จินเป็๋ๆ แล้ว เขาคงไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างละครเรื่องใหม่แน่นอน

ที่นี่ คำสั่งจากโทโกที่เป็นปมปัญหาล่ะ

หลังจากพวกเราได้อ่านจดหมายด่วนของผู้กำกับ บอกตามตรงว่าผมรู้สึกเชิงที่เดียว ผมทบทวนดูกลับไม่รู้สึกทุกขร็อนเหมือนอย่างอาามิยะและอัสึโกะไม่ได้ ผมรู้สึกขึ้นมาว่า มันหมดยุครุ่งเรืองของผู้กำกับคนนี้แล้ว ใกล้จะมาถึงทางตันเต็มทน จุดเด่นของเขาที่เคยมีคือเป็นคนเผด็จการและทำทุกอย่างเองคนเดียว แต่ตอนนี้กลับต้องมาขอความช่วยเหลือจากเหล่านักแสดงให้ช่วยกันออกความคิด แบบนี้เป็นอันจบกันสำหรับเขา นักแสดงเป็นเหมือนมากตัวหนึ่งบนกระดานหมากรุกเท่านั้น ไม่ใช่เธอ ไม่ใช่ เขาอาจยอมเปลี่ยนกฎกติกาใดๆ หน่อยๆ แล้วก็เป็นได้ ต้นไม้แห่งพรสวรรค์ที่กำลังแห้งเหี่ยว อดคิดไม่ได้ว่านี่คือการดิ้นรนครั้งสุดท้าย แล้วการกำหนดโครงเรื่องแนวซ้ำซากแบบนี้มันยังงั้นกัน ต้องการอะไรเดียวอะไรจากพวกเราภายใต้สถานการณ์ที่ถูกใช้กันจนเกรอแบบนี้

แต่เอาเถอะ ถึงจะมานั่งเถียงตรงนี้คนเดียวก็คงไม่ได้เริ่มอะไรสักที่เป็นเรื่องปกติบนโลกใบนี้ที่เกิดขึ้นบ่อยๆ นักแสดงมักถูกบังคับให้ต้องทำตามคำสั่งที่ไม่ได้เรื่องของผู้กำกับ แค่อุ้แบบเนียนๆ ไปส่วนก็พอแล้ว ไม่มีทางเกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาจากการเล่นแบบนี้หรอก

สำหรับผม ยังมีเป้าหมายที่สำคัญกว่าอีกเรื่องซึ่งต้องฉวยโอกาสนี้ทำให้สำเร็จ นั่นคือ อาศัยการอยู่ร่วมกับยูริเอะภายใต้หลังคาเดียวกันเป็นเวลาถึงสี่วัน หากเป็นไปได้ ก็จะได้กระชับความสัมพันธ์กันอย่างรวดเร็ว และใกล้ชิดกันมากขึ้นที่นี่

แต่ประมาทไม่ได้ เพราะเจ้าทาโดโกโระก็คงคิดแบบเดียวกันอยู่ ไม่สิ ผู้ชายแบบหมอนั้นไม่เป็นปัญหาหรอก คนที่ต้องระวังคืออามามิยะต่างหาก จากความปลื้มแบบเด็กๆ เหมือนยูริอะจะเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองหลงรักเจ้าหมอนั้น ผมต้องระวังไม่ให้ความเข้าใจผิดนั้นเปลี่ยนไปเป็นความรู้สึกจริงๆ

2

- ห้องนั่งเล่น

ทุกคนใช้ชีวิตจับฉลากแบ่งหน้าที่ในการเป็นเวรทำอาหารตาม ข้อเสนอของคาซาฮาระ อัสสึโกะ คนที่ถูกกำหนดในคำคืนนี้ได้แก่ โมโตมูระ ยูริอะ คุณะ คาสึยุกิ และฮอนดะ ยูอิจิ ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมอาหารในห้องครัว คนอื่นๆ ก็พากันนั่งข้างเตาผิงพลางอ่านหนังสือห้าเล่มที่ยืมมา

“นอกจากรู้แค่ว่าเป็นละครสืบสวนสอบสวน อย่างอื่นก็ไม่รู้อะไรเลย แต่ถ้าคิดจากโครงเรื่องแล้ว พวกเราคนใดคนหนึ่งต้องถูกฆ่าตายสินะ”

พอปิดหนังสือลง อามามิยะ เคียวสุเกะก็เหยียดแขนทั้งสองข้างไปข้างหลังและยืดขายาวออกไปด้านหน้า

“เนื้อเรื่องในหนังสือพวกนี้ส่วนใหญ่เป็นแบบนั้นนะอะ” คาซาฮาระ อัสสึโกะตอบ “แต่ ‘จนศพสุดท้าย’ นี่สิ ทั้งสิบคนถูกฆ่าตายกันหมด”

“ฮา! ทุกคนถูกฆ่าหมดเลยหรอ จันแสดงว่ามีอีกคนหนึ่งซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งนะสิ” นากานิชิ ทาคาโกะเอาแต่พลิกหน้าหนังสือไปมา ไม่คิดจะอ่านเนื้อเรื่องข้างในเลยแม้แต่หน่อย หล่อนพยักหน้าหงึกๆ ทำเหมือนรู้เรื่องดี

“มันไม่ใช่แบบนั้นหรอก ไม่มีใครอีกนอกจากสิบคนนั้น”

“เอ๊ะ ก็ทุกคนตายหมดไม่ใช่หรอ หรือคนร้ายคือหนึ่งในนั้น”

“ใช่”

“เอ๋ ทำไมละ เล่าให้ฟังหน่อยสิ” นากานิชิ ทาคาโกะตาเป็นประกาย และดึงแขนเสื้อสเวตเตอร์ของฮัตสึโกะ

“ก่อนจะไปขอให้คนอื่นเล่าให้ฟัง ทำไมเธอไม่ลองอ่านเองบ้างละ นานๆ ที่ก็ยี้ดี ไม่ใช่แค่เสริมบุคลิกนะ แต่ฉันคิดว่าถ้าขาดการศึกษาก็เป็น นักแสดงหญิงที่มีชื่อเสียงโด่งดังไม่ได้หรอก”

ทาคาโกะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจ้องหน้าทาโดโกะโร โยชิโอะเม็ง เมื่อถูก เขาพูดประชดประชันใส่ ทาโดโกะโรทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ก็ม้วนอ่านหนังสือ

“เดียวไว้จะเล่าให้ฟัง” คาซาฮาระ ฮัตสึโกะพูดแทรกเพื่อช่วย คลีคลายสถานการณ์ แต่นากานิชิ ทาคาโกะพูดจนๆ ว่า

“ไม่เป็นไร ฉันอ่านเองก็ได้” แล้วหยิบหนังสือเดินแยกตัวไปนั่งที่ ม้านั่งยาวคนเดียว เธอยกหนังสือขึ้นมาในระดับสายตาและเริ่มอ่าน แต่อยู่ในที่นั้นได้ไม่นานก็วางหนังสือลงบนตัก หันมาถามทั้งสามคนว่า

“นี่ ถ้าสมมติว่ามีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ แล้วใครกันล่ะที่จะเป็นคนทำ ที่ เกสต์เฮาส์นี้มีแค่พวกเราเท่านั้น”

“ฉันคิดถึงเรื่องนี้เหมือนกัน” อามามิยะ เคียวสุเกะกล่าว “ถ้ามี เฉพาะพวกเราที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร อย่างว่าแต่เป็นฆาตกรเลย คดีอะไรก็ ไม่น่าจะเกิดขึ้น ถ้าเป็นแบบนั้น คิดได้อย่างเดียวว่าจะต้องมีตัวละครใหม่ ปรากฏตัวขึ้นมา”

“นอกจากพวกเราแล้วยังมีนักแสดงอื่นอีกหรอ”

ทาโดโกะโรถามกลับทันควัน ส่วนคาซาฮาระ ฮัตสึโกะเบิกตากว้างแล้วพูดว่า

“ตอนออดิชั่น ผู้กำกับบอกว่ามีแค่พวกเราเท่านั้นที่เป็นนักแสดงนะ”

“เรื่องนั้นฉันเองก็จำได้ แต่ถ้าไม่คิดแบบนี้มันก็ไม่สมเหตุสมผลนะสิ”

ทั้งสามคนปิดปากเงียบเหมือนจะยอมรับว่าความคิดเห็นของ
อามามิยะ เคียวสุเกะถูกต้อง

จึงหวนนั้นฮอนดะ ยูอิจิก็เดินมา

“ข้าวเย็นเสร็จแล้ว ทุกคนจะกินเลยไหม”

“ฉันจะกินเลย” นากานิชิ ทาคาโกะพูด “เมนูเย็นนี้มีอะไรหรือ”

“ข้าวแกงกะหรี่”

ทาโดโกโระ โยชิโอะหลุดหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำตอบของ
ฮอนดะ

“อย่างกับมาเข้าค่ายชมรมกีฬาไม่ก็ค่ายลูกเสือยังงี้ยังงั้น ไม่มีอะไร
น่าประทับใจกว่านี้หน่อยหรือ”

“อะไรละ ที่ว่าน่าประทับใจ”

“ก็อย่างสแต็ก สเตอ์ อะไรแบบนี้”

“ถ้าจะเอาแบบนั้น พรุ่งนี้นายก็ทำสิ” ฮอนดะอารมณ์ขึ้นจนหน้าแดง

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องสิ” คาซาฮาระ อัตสึโกะ
ลุกขึ้นด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย “ทาโดโกโระคุง เธอผิคนะ ข้าวแกงกะหรี่
ก็โอเคแล้วนี่ คิดว่าเธอน่าจะรู้อยู่แล้วนะว่าที่นี่ถูกเซตเรื่องให้เป็นกระท่อม
ที่ถูกปิดตายด้วยหิมะ ไม่ใช่เวลาที่จะมาสรรหาของหรูหรา แต่ถ้าไม่พอใจ
ก็ไม่ห้าม เชิญออกไปหาอาหารฝรั่งเสสแบบฟูลคอร์สหรืออะไรก็ได้แล้วแต่กิน
ตามใจชอบเลย แต่วินาทีนั้นเธอจะขาดคุณสมบัติของผู้ผ่านการคัดเลือก
ถือว่าตกรอบนะ เข้าใจได้มั้ย”

เหมือนถูกยิงกระหน่ำด้วยปืนกล ทาโดโกโระ โยชิโอะเมินหน้าหนี
ฮอนดะ ยูอิจิหัวเราะเบาๆ อย่างสะใจ

คุงะ คาสึยุกิและโมโตมูระ ยูริเอะเซ็นรถเข็นออกมาจากห้องครัว

“ทุกคน อาหารค่ำพร้อมแล้ว เชิญมานั่งประจำที่ได้ค่ะ”

ยูริเอะตะโกนเรียก ทุกคนจึงทยอยเดินกันไปห้องอาหาร โต๊ะอาหาร
ขนาดสี่ที่นั่งสองตัวพร้อมด้วยเก้าอี้แปดตัวถูกจัดเป็นแปดที่นั่ง เมื่อทุกคน

นั่งลงแล้ว คุณะ คาสึยุกิก็ตักข้าวใส่จานและส่งต่อให้ยูริอะ เธอตักแกงกะหรี่ราดลงไปแล้วส่งให้ฮอนดะ ยูจิซึ่งเป็นคนวางช้อนและเสิร์ฟให้กับทุกคน

“กลิ่นหอมจัง หิวขึ้นมาเลยเนี่ย” อามามิยะ เคียวสุเกะซึ่งนั่งอยู่ริมสุดทำจมูกพุดพิด

“เชิญเลย คนที่ได้แล้ว กินก่อนได้เลยนะคะ” เมื่อโมโตมูระ ยูริอะเห็นว่ายังไม่มีใครเริ่มทานอาหารจึงพูดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้น หลังจากเห็นคนเป็นเวรทำอาหารนั่งลงประจำที่เรียบร้อยแล้ว คนอื่นๆ จึงค่อยยื่นมือไปหยิบช้อน บางคนพูดเบาๆ ว่า “กินแล้วนะ”

ทุกคนเสียบไปชั่วขณะ มีแต่เสียงช้อนกระทบกันจานและเสียงเทน้ำลงในแก้ว ทาโดโกโระ โยชิโอะเป็นคนแรกที่เปิดปากพูด

“ถ้าอย่างนั้น ช่วงสี่วันนี้การจับกลุ่มเป็นเวรทำอาหาร ก็ไม่ต้องเปลี่ยนนะสิ”

“ใช่แล้วละ” คาซายาระ อัสึโกะตอบ “ไม่อย่างนั้นจำนวนเวรจะเปลี่ยนไป อาจไม่ยุติธรรมกับบางคน”

“มีปัญหอะไรกับการจับกลุ่มนั้นหรือ” นากานิชิ ทาคาโกะถาม

“ไม่มีอะไร ถ้าจำนวนคนไม่เปลี่ยน จับกลุ่มไปแบบนี้ก็ได้อยู่หรอก แต่ต่อไปอาจมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนคนหรือเปล่า”

“ทำไมถึงเปลี่ยนละ” อัสึโกะถาม

ทาโดโกโระ โยชิโอะยิ้มบางๆ มุมปาก

“ลืมที่พูดเมื่อกี้แล้วหรือ มีความเป็นไปได้สูงที่จากนี้ไปในบรรดาพวกเราจะมีใครสักคนโดนฆ่า ถ้าเป็นแบบนั้น จำนวนคนก็ต้องเปลี่ยนแน่”

“ถูกฆ่าหรือ หมายความว่ายังไง”

คุณะ คาสึยุกิหันไปถามคาซายาระ อัสึโกะแทนที่จะถามทาโดโกโระ เธอจึงเล่าเรื่องที่คุยกับอามามิยะ เคียวสุเกะเมื่อสักครู่ให้กลุ่มคนที่ เป็นเวรทำอาหารฟัง

“นั่นแหละ ต่อจากนี้อาจเกิดคดีฆาตกรรมขึ้นสินะ”

ฮอนดะ ยูอิจิมองงานที่กินหมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็วแล้วพูด “แต่ไม่ใช่ที่เราจะตายกันจริงๆ ไม่ต้องคิดมากถึงขั้นเรื่องเรทำอาหารก็ได้มั้ง”

“ไม่ะ มันจะแปลกสิ ก็คำสั่งของผู้กำกับโทโกคือให้เรสวมบทบาทตัวละครในเรื่อง ถ้าอย่างนั้นตัวละครที่ได้บทเป็นคนที่ถูกฆ่าตายก็ต้องห้ามมาปรากฏตัวให้คนอื่นเห็น และไม่ควรมานั่งกินข้าวพร้อมกันด้วย”

“แม้แต่คนอื่น ๆ ก็ไม่ควรคิดว่าเรามีตัวตนอยู่อีก” นากานิชิ ทาคาโกะมองหน้าทุกคนที่อยู่ตรงนั้นแล้วพูด “ถึงคนที่ได้รับบทนั้นจะนำสเงสสารก็เถอะ”

“แต่ฉันสงสัยว่ามันไม่แปลกหรือถ้าเราคิดเรื่องนั้นในตอนนี้” โมโตมูระ ยูริเอะเอ่ยขึ้น “เพราะตามหลักถ้าพวกเรากลายเป็นตัวละครแล้ว ก็ไม่ควรรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตสิ แต่ที่พวกเรากำลังคิดว่าเมื่อไหร่เหตุการณ์นั้นเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น หรือไม่ก็คิดว่าทีมช่วยเหลือจะมาถึงเมื่อไหร่”

แม่น้ำเสียงจะนุ่มนวล แต่มีพลังในการโน้มน้าวความคิด ทุกคนเสียบกริบ เธอกล่าวเสริมอีกว่า

“แม้แต่อาหารมื้อนี้ก็เหมือนกัน ด้วยสถานการณ์ตามท้องเรื่องก็ไม่ควรเป็นมื้อที่หรูหรา เราน่าจะกินอะไรไม่ลงด้วยซ้ำ แต่ต้องกินเพื่อให้มีแรงอยู่รอดต่อไป เมนูที่เหมาะสมก็เลยมีแต่เมนูนี้เท่านั้นที่นึกออก”

สิ่งที่เธอพูดคือความหมายเดียวกับที่คาซาฮาระ อัตสึโกะพูดกับทาโดโกโระ โยชิโอะเมื่อกี้ นากานิชิ ทาคาโกะมองไปทางทาโดโกโระ แล้วหัวเราะคิกขำเหมือนนึกเรื่องนั้นออก ทาโดโกโระทำหน้าบอญญไม่รับ

“นั่นฉันขอเติมข้าวแกงกะหรี่อีกสักหน่อยดีกว่า” พูดไม่ทันขาดคำ ฮอนดะ ยูอิจิก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง “ยังไม่รู้ว่าจะถูกขังอยู่กี่นานแค่ไหน ต้องตนพลังเอาไว้ก่อน”

“ฉันด้วย”

แล้วนากานิชิ ทาคาโกะก็ทำแบบเดียวกัน

“บทพูดกับตัวเองของคุงะ คาสึยุกิ”

ทาโดโกโระ โยชิโอะเป็นผู้ชายที่มึนๆ การจับตามองคนที่มึนๆ ก็แก้เบื่อได้เหมือนกัน แต่คราวนี้ผมรู้สึกโกรธที่หมอนั้นแสดงความไม่โออกมาได้เสียขนาดนั้น ผมมองแผนการชั่วร้ายของมันได้ทะลุปรุโปร่ง อย่างเช่นเรื่องจับกลุ่มเวรทำอาหาร มันคงอยากอยู่กลุ่มเดียวกับยูริอะละสี ถึงได้ออกปากว่า ถ้าคนที่รับบทถูกฆ่าปรากฏตัวออกมาจะเป็นอย่างไรในตอนนี้ เถียงซำๆ คุงะ แต่ก็ถูกยูริอะโต้กลับด้วยหลักเหตุผลจนหน้าหงายพูดไม่ออก นำขำสิ้นดี

ทาโดโกโระยังไม่รู้ตัวว่าผมสนใจยูริอะ คนที่หมอนั้นหมายหัวอยู่คือ อามามิยะเท่านั้น เมื่อเขาไม่พอใจย่อมเป็นโอกาสของผม

หลังจากทานเสร็จแล้ว พวกเราที่เป็นเวรทำอาหารก็ขลุกอยู่ในห้องครัวอีกครั้ง ตอนเตรียมอาหาร ฮอนดะ ยูอิจียูซำๆ ตลอด จึงไม่ได้คุยกับยูริอะตามลำพัง แต่ตอนนี้ฮอนดะกำลังทำความสะอาดห้องอาหารอยู่ นี่คือโอกาสทองสำหรับผม

ขณะเก็บจานที่เช็ดสะอาดแล้วลงบนชั้นวางจาน ผมลองพูดถึงละครที่ยูริอะแสดงเมื่อฤดูหนาวที่ผ่านมา เธอจะงักมือที่กำลังล้างจานอยู่ แล้วนินว่น้ำ

“ฉันไม่อยากจะถึงบทนั้นสักเท่าไร”

“ทำไมละ”

“เพราะจนแล้วจนรอดฉันก็แสดงไม่ได้อย่างที่คิดนะสิ รู้สึกเหมือนว่าตัวเองคนเดียวที่เป็นตัวทำลายละครเรื่องนั้นจนเสียไปหมด...”

ยูริอะถอนหายใจโหล่ตก

“ผมไม่ยังคิดแบบนั้นนะ ยูริอะมารับบทนางร้ายที่ไม่ค่อยได้แสดงเลยทำให้ไม่คุ้นเคยกับบทประหลาดนี้มากกว่า”

“ทุกคนที่พยายามให้กำลังใจก็พูดทำนองนั้น แต่นั่นไม่เกี่ยวกับความสามารถในการแสดงแอกติงไช้ใหม่ล่ะ สุดท้ายก็สอบไม่ผ่านกับบทนางร้ายอย่างที่คิดไว้จริงๆ”

“เป้าหมายสูง”

“ไม่ใช่ ฉันแสดงไม่ได้เรื่องจริงๆ”

ยูริเอะส่ายหน้าแล้วเริ่มขยับมือทำงานง่วนอีกครั้ง

เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเธอ ผมเข้าใจทันทีว่าเพราะอะไร ไม่ใช่ว่าไม่สังเกตเห็น อันที่จริงก็เป็นอย่างที่เธอพูด ละครที่เล่นไปเมื่อฤดูหนาวเธอแสดงได้ไม่ค่อยดีนัก เธอเข้าไม่ถึงอารมณ์ของตัวละคร กระทั่งแยกไม่ออกว่านั่นคือความโกรธที่พวยพุ่งออกมาจากก้นบึ้งจิตใจของผู้หญิงคนหนึ่ง หรือเป็นเพียงอาการของคนเป็นโรคฮิสทีเรีย ความรู้สึกต่อชายอันเป็นที่รักก็แสดงได้แค่ฉิวเฉียดจืดชืด ถึงแม้เป็นบทที่ต้องทำให้ผู้ชมเกลียดเข้าได้ แต่เพราะเธอเล่นไม่ถึงบท จึงกลายเป็นางร้ายที่มีเสน่ห์หลิ่ยมเท่านั้น ถ้ายทอดความหมายที่แท้จริงของละครเรื่องนั้นออกมาไม่ได้

ทั้งหมดนี้สาเหตุมาจากการเลือกนักแสดงผิด การที่ยูริเอะซึ่งเคยรับแต่บทคุณหนูมาโดยตลอด กลับต้องมารับบทนางร้ายซึ่งเป็นบทเด่นรองลงมาจากนางเอก คงมีเบื้องหลังอะไรสักอย่างแน่ แต่ในเวลานั้นผมยังไม่ได้เป็นสมาชิกของคณะละคร “ซุยกิ” จึงไม่ค่อยรู้ต้นลึกหนาบางเท่าไร พ่อของเธอมียายป่านยาวในโลกการเงิน มีหลักฐานชัดเจนว่าเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังคอยสนับสนุนคณะละครในทุกๆ ด้าน คงเป็นพ่อของเธอผู้ชื่นชอบละครที่แอบวางแผนเสียๆ หมายจะยกระดับความสามารถทางการแสดงของลูกสาวเป็นแน่

ผมแอบมองใบหน้าด้านข้างของยูริเอะ แต่ถึงสมมติว่าพ่อของเธอไม่มีอำนาจอะไร สถานะของเธอภายในคณะละครก็ไม่แตกต่างไปจากตอนนี้มากนักอย่างแน่นอน เพราะถึงจะพูดได้ไม่เต็มปากว่าเธอมีความ

สามารถในการแสดง แต่ความสุขของเธอก็คุ้มค่ากับการปรากฏตัวอยู่บนเวทีแล้ว หลักฐานพิสูจน์เรื่องนี้คือตอนที่เธอได้รับคัดเลือกในการออ디ชั่นที่เพิ่งผ่านมา ผู้หญิงคนอื่นๆ ต่างรุมอิจฉาเธอ แต่ไม่ได้จ้องจ้องเรื่องทรัพย์สินเงินทอง เป็นรูปร่างหน้าตามากกว่า

เมื่อปีที่แล้ว ผมยังจำได้ไม่ลืมตอนเห็นการแสดงบนเวทีของเธอครั้งแรก มันเป็นละครไม่หวือหวาออกจะน่าเบื่อ ทักษะการแสดงของยูริเอะยังไม่ถึงขั้นได้รับคำชมเสียด้วยซ้ำ แต่ความน่ารักของเธอก็เพียงพอทำให้ผมหลงใหลแล้ว ตั้งแต่นั้นมา ผมก็ดูละครทุกเรื่องที่เธอแสดง

อยากทำอะไรสักอย่างให้ได้ใกล้ชิดกับเธอเหลือเกิน ผมเริ่มคิดอย่างจริงจัง

และแล้วโอกาสมาก็มาถึง ผู้กำกับโทโก จินเป ผู้อำนวยการคณะละคร “ซุยโก” ประกาศหานักแสดงสำหรับละครเรื่องต่อไป ผู้สมัครจะเป็นสมาชิกของคณะละครหรือไม่ก็ได้ โดยจะตัดสินคัดเลือกจากการออ디ชั่น

ตอนนั้นผมลังเลอยู่กับคณะละครอีกคณะซึ่งเป็นที่รู้จักกันแต่การบริหารภายในไม่ค่อยดีนัก เพื่อนนักแสดงต่างตัดสินใจอำลาคณะโดยลาออกไปที่ละคน ส่วนตัวผมก็ดูเหมือนว่าจะเอาเวลาไปทำงานพิเศษมากกว่าไปซ้อมละครเสียอีก

คุณสมบัติของผู้สมัครคัดเลือกออ디ชั่นไม่ยุ่งยาก ใครก็สมัครได้ ขอแค่ต้องการแสดงละครของโทโก จินเปเท่านั้นพอ เพียงแต่ยังไม่มีการระบุว่าเป็นละครแบบไหนและต้องการตัวละครที่มีคาแรกเตอร์อย่างไร รวมถึงไม่ทราบจำนวนนักแสดงที่จะจ้างด้วย

ผมสมัครโดยไม่ลังเล โมโตมูระ ยูริเอะซึ่งเป็นสมาชิกคณะละครอยู่แล้วต้องเข้ารับการคัดเลือกในการออ디ชั่นครั้งนี้แน่ และเนื่องจากเป็นเธอจึงน่าจะผ่านการคัดเลือกอย่างแน่นอน สรุปคือ ขอเพียงแค่ผมสอบผ่านก็จะมีโอกาสได้สานสัมพันธ์กับเธอ แต่ถ้าสอบตก ผมก็เตรียมใจแล้วว่าคง

ไม่มีโอกาสได้คุยกับเธอตลอดชีวิต นอกเหนือจากนี้ ผมคิดว่าเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะประสบความสำเร็จในฐานะนักแสดงอย่างจริงจัง

ผมผ่านการคัดเลือกรอบเอกราด้วยดี และไปยังสถานที่จัดอดิชั่นในวันเดียวกัน มีผู้เข้าแข่งขันประมาณสามร้อยคน หลายสิบคนในจำนวนนั้นเป็นสมาชิกของคณะละคร “ซุยโก” ตามที่คาดไว้ ส่วนเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือเป็นพวกหน้าใหม่ที่ไม่รู้แม้กระทั่งความสามารถของตัวเอง ผมจึงมั่นใจว่าคู่แข่งของผมมีเพียงสมาชิกของคณะละครแห่งนี้

ในวันนั้น การแข่งขันจัดไปสองรอบ ผู้เข้าแข่งขันถูกคัดออกจนกระทั่งเหลือยี่สิบคน นอกจากผมแล้ว คนที่ไม่ใช่สมาชิกของคณะละครมีอีกแค่สองคนเท่านั้น ทั้งคู่เป็นผู้หญิงวัยรุ่นรูปร่างหน้าตาพอใช้ได้ แต่พูดไม่ได้เต็มปากว่ามีบุคลิกโดดเด่น ต้องมีใครสักคนที่ตรึงรอบแน่นอน

การทดสอบคัดเลือกรอบสุดท้ายถูกจัดขึ้นหลังจากนั้นสามวัน โดยในวันนั้นจะต้องแสดงละครจริงๆ ให้อู มีฉากอันมีชื่อเสียงมากมายจากบทละครของเชกสเปียร์ที่ถูกดัดแปลงให้ทันสมัยขึ้น ผู้เข้าแข่งขันเลือกเล่นบทได้ตามใจชอบ ผมเลือก “โอเทลโล” เพราะเคยแสดงมาก่อนและเป็นตัวละครที่ชอบด้วย ปฏิกริยาตอบรับของกรรมการตัดสินค่อนข้างดี บางคนพยักหน้าหงึกหงักขณะชมการแสดง ทำให้ผมเชื่อว่า ณ จุดนี้ ผมคงผ่านเข้ารอบแน่

ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ส่วนใหญ่ก็เลือกบทที่คุ้นเคยกันทั่วไป เช่น “แฮมเลต” และ “โรมิโอกับจูเลียต” ผมคิดว่าพวกสาว ๆ วัยรุ่นคงอยากเล่นบทจูเลียตกัน แต่ผิดคาดที่บทนี้แทบไม่มีใครเลือกเลย แต่แล้วความสงสัยของผมก็มลายหายไป เมื่อรู้ว่าโมโตมูระ ยูริอะเลือกบทเป็นจูเลียต หากแสดงบทเดียวกัน ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องโดนเปรียบเทียบกับเธอ ผู้หญิงคนอื่นคงประเมินแล้วว่าไม่สามารถเทียบความสวยแข่งกับยูริอะได้

การประเมินนี้ดูเหมือนว่าจะถูกต้อง นอกเหนือจากยูริอะแล้ว มี

เพียงคนเดียวที่เลือกเล่นบทจูเลียต และแล้วชื่อของเธอนั้นก็ไม่ปรากฏอยู่ในรายชื่อผู้สอบผ่าน จากมุมมองของผม การแสดงของสาวคนนั้นเหนือกว่ายูริอะหลายขุม เรื่องนี้ยูริอะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่หากพิจารณาจากรูปร่างหน้าตา สาวคนนั้นยังเพียบพร้อมไม่พอจะเป็นนักแสดง เมื่อกรรมการตัดสินที่อ่อนหัดเห็นยูริอะปรากฏตัวบนเวทีก่อน ย่อมตาพรวดมัวไปกับความงามจนตัดสินไม่ถูก

ในที่สุดก็คัดเลือกได้ผู้เข้ารอบทั้งหมดเจ็ดคน นอกจากสมาชิกคณะละครแล้ว ผมเป็นคนนอกเพียงคนเดียวที่ได้รับเลือก หลังจากออดิชั่นผมพบกับคนอื่นๆ ทั้งหมดอีกครั้งและแนะนำตัวเอง คนที่ส่งสาตายาดูถูกผมอย่างโจ่งแจ้ง มีเพียงทาโดโกะ โยชิโอะเท่านั้น สาตายของมันเป็นบอกรู้ว่ามันเป็นช่างเป็นคนที่น่ารังเกียจ นอกจากนี้ เห็นได้ชัดตั้งแต่ตอนออดิชั่นว่าผมสนใจยูริอะ ผมจึงตัดสินใจไม่เสวนาด้วยเกินความจำเป็น

สำหรับอามามิยะ เคียวสุเกะและคาซาฮาระ ฮัตสึโกะ เป็นประเภทผู้นำนักเรียนดีเด่นไม่ว่าจะอยู่คณะละครใดก็ตาม ความสามารถทางการแสดงไม่ใช่จุดแข็ง แต่ทั้งคู่โดดเด่นในเรื่องของภาวะผู้นำ ฮอนดะ ยูอิ รูปลักษณะภายนอกดูอย่างไรก็เป็นคนหยาบคายประเภทใช้ความรุนแรง แต่ถ้าพูดถึงฝีมือการแสดงแล้วนับว่ามีความสามารถทีเดียว ผมรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่ตอนออดิชั่น นากานิชิ ทาคาโกะ ถึงจะซื่อซ่าแต่ก็มีความเช่กซี้ และมีพรสวรรค์มาก

สวโนโมโตะยูริอะ

เธออ่อนโยนและใจดีกับผมที่เป็นผู้มาใหม่ อาจเรียกได้ว่าเป็นคนใจบุญก็ได้ ผมรู้จักคนบางคนที่เก็บซ่อนความใจแคบขี้เหนียวไว้ก้นบึ้งของหัวใจ แต่เธอแตกต่างจากคนเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง ถ้าพูดถึงความสามารถในการเป็นนักแสดงของเธอ น่าเสียดายที่ต้องบอกว่าเธอเป็นที่โหลในบรรดาเจ็ดคน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับผม สิ่งสำคัญสำหรับผมคือเธอจะสอบผ่านได้เป็นคู่วิตของผมนหรือไม่ต่างหาก

ผมต้องฉวยโอกาสนี้ทำอะไรสักอย่างให้ได้ ผมสาบานกับตัวเอง
ในใจขณะมองใบหน้าด้านข้างของเธอที่กำลังยื่นชัดเจาน

หลังจากนั้น เราคุยกันเกี่ยวกับละครอีกนิดหน่อย ดูเหมือนเธอที่
รู้ว่าผมผ่านเวทีการแสดงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ถึงจะไม่ใช้ละครฟอร์ม
ใหญ่ก็ตาม ก็ไม่มีอะไรมาหักอก ผมพูดถ่อมตัวออกไป ถ้าเธอรู้สึกขึ้นมา
ว่าอามามีะ เคียวสุเกะเองก็ไม่เคยแสดงละครขนาดนั้นเหมือนกัน
คราวนี้จะเป็นที่ของผมแล้ว

“ทำไมคุณคงจะถึงคิดอยากเป็นนักแสดงหรือคะ” ยูริเอะถาม เยี่ยม
ต้องอย่างนี้สิ นี่แสดงว่าเธอเริ่มหันมาสนใจผมแล้ว

“บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ” ผมตอบ “อยากลองทำอะไรหลายๆ
อย่างดู ก็เลยเริ่มลองเล่นละคร จากนั้นคงถูกจริตกับผมมั้ง พอรู้ตัวอีกที
ผมก็หมกมุ่นอยู่กับมันซะแล้ว ประมาณนั้น”

“โอ แบบนี้เรียกว่าเป็นคนมีพรสวรรค์เลยนะคะ”

สายตาที่ยูริเอะมองผมดูเหมือนเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“แล้วทำไมคุณยูริเอะถึงมาเป็นนักแสดงล่ะครับ”

ผมเอ่ยชื่อเธออย่างสนิทสนมหน้าตาเฉย นี่เป็นครั้งแรกที่เรียกแบบนี้
ถ้าเธอไม่แสดงสีหน้าไม่พอใจ ก็เท่ากับผมสร้างผลงานได้

“เป็นความฝันตั้งแต่เด็กแล้วค่ะ พ่อของฉันชอบละครเวทีและละคร
เพลง มักจะพาฉันไปดูด้วยบ่อยๆ แล้วฉันก็เริ่มใฝ่ฝันว่าอยากไปยืนบนเวที
ที่มีสีสันทันทีบ้าง”

เธอตอบด้วยแววตาเป็นประกาย เป็นเรื่องที่เห็นกันดาษดื่น ถ้า
คุณหนูลูกสาวเศรษฐีมุ่งเป้าอยากจะเป็นนักแสดง ก็ย่อมได้เป็นสมใจอยู่แล้ว

“ทำความฝันในวัยเด็กให้เป็นจริงสินะครับ น่าประทับใจมากเลย”

ผมพูดเอาใจ ไม่มีผู้หญิงคนไหนไม่ยินดีถ้าได้ยินแบบนี้

“แต่มันก็ยังไม่ดีพอจริงๆ ยังต้องเรียนรู้อีกมาก ปีนี้ฉันอยากลองไป

ในกระท่อมปิดตายกลางภูเขาหิมะที่ตัดขาดจากโลกภายนอก
นักแสดงละครเวทีเจ็ดคนต้องใช้ชีวิตฝึกซ้อมละครสืบสวนลึกลับเรื่องใหม่
อยู่ในนี้สี่วันตามบททดสอบของผู้กำกับ
เริ่มมีคนทยอยหายตัวไป หรือนี้ไม่ใช่การซ้อมละครธรรมดา
แต่มีใครบางคนวางกับดักเพื่อเรียกพวกเขามาฆ่าจริงๆ
ผลงานสืบสวนกับพล็อตชวนตื่นตะลึงอีกเรื่องของ อิงาชิโนะ เคโอะ
ที่ทำให้ผู้อ่านหวาดระแวงตัวละครจนถึงฉากสุดท้าย

นิยายสืบสวน

9 786161 404802

270.-

www.booktime.co.th

กดลงอ่าน

@DaifukuPUB